

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Alia mulieris impostura in alterius damnum excogitata, mirabili
Numinis prouidentiâ detecta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

422 Cap. XXXVI. Innocentes multos miraculosè à calumnijs liberatos,
minis versari, idem est, ac se in ignem projicere. Ex igne potes illæsus
exire si castus es, vix tamen ex mulierum familiari conuersatione.
A calumnia multos Deus per ignem purgavit, quos sciuit inno-
centes; nullum à culpa immunem ostendit, quem vidit esse reum.

X.

Num. 5. 12.
seqq.
Tom. 2. c. 3.
§. 12. & seqq.

Succurrit autem celestis auxiliator innocentibus, non per
vnum dumtaxat elementum. Nam & aquâ epotâ nocentes ab in-
nocentibus Israelitis olim discriminabantur. Riturâ tradit sacra
pagina. Cui æmulum in aqua consecranda, ad explorandos reos
vel innoxios tradit Auentinus. De quo more nos copiosè egimus
alibi, vbi nō solūm formulas consecrationis recitauimus, verūm
etiam, docuimus, cur nunc modus ille ad ignem vel aquam pro-
uocandi sit prohibitus. Neq; enim omnibus, aut quauis in caus-
sa est ad miracula prouocandum. Quod Deus, per quosdam fa-
cit, non facit per omnes. Neque desunt illi alij modi, quibus ca-
lumniæ in lucem protrahantur. Non ambienda sunt miracula,
sed, si à Deo, vbi vtile, aut necesse est, sunt, cum veneratione,
acceptanda, qualia in hoc genere mox plura dabimus, vbi prius
hîc historiam inseremus recentissimam, ex qua clarum sit, diui-
næ prouidentiaæ consilia, etiam casibus humanis vti, ad calum-
niantes pudefaciendos. Notissima Italiae ciuitas est, cuius nomē
taceo, ne familiam contaminem calumniatricis; quamquam
publicè ad magistratum delatæ. Vir quidam pius, honestoque
loco natus, æquè Religiosorum atque religionis amans, de-
functo cognato, luculentam atque magnam erat obiturus hæ-
reditatem, sed eam defuncti vxor hac sutela conata est auer-
tere. Finxit se pregnantem, & mortuo marito prolem post-
humam esse parituram, ad quam patrio iure ea hæreditas perti-
neret. Dominus ille, qui erat successurus, libenter annuit, se,
quod æquum videretur, facturum, si peperisset. Tum femina,
per fidelem, diligenter indagauit, an alicubi repertam recens na-
tam sobolem posset supponere. Distabat non longo itinere pagus,
in quo colonus dicebatur filium acquisuisse, coniuge inscia, ex
nescio quo pagi scorto; eumque clam vxore cupere procul inde
amoliri ex pago. Cum eo colono actum est, in silentio, ei que eti-
am pecunia promissa, si rem secretam tenere vellet: Nam optari
alicubi hæredem iam diu, qui quia deesset, puerum illius, in mag-
num

num dominum euasurum, si adoptatus, pro genuino haberetur. Quid gratius rustico, qui id ipsum optauerat, ut spurium procul à coniugis ira, & simul etiam à sua crumena amouere posset? Adit meretriciam domum, atque cum puerpera transigit, ut filium dimittat, asserens se eum quàm longissimè (& nominabat locum) amandaturum. Mater, etsi filij affectu tenebatur, tamen & famæ seruiendum, & rustico beneuolenti gratificandum putabat. Auferitur filius, & pro pretio datur fictæ matri, quæ numquam pepererat. Illa, infante accepto, fingit se media nocte enixam hæredem, absente obstetricæ. Fit clamor, & tumultus in vicinia, concurritur; existit ingens gaudium, & gratulatio. Vix orto die, mittuntur, qui inuident amicos & familiares, ut baptismo infantis interesse velint. Quin is ipse, qui in hæreditatem successurus erat, rogatur, ut Patrius esse velit. Neque detrectat. Tingitur infans lustralibus aquis; nec quidquam omittitur eorum, quæ ad tantæ lætitiæ pertinent celebritatem; vno verbo, omnia voluptabili adorea vernant. Femina præsertim vndatim accurrunt ad puerperam laudandam, ut quæ partu suo defunctum sepultumq; maritum ad vitam reuocasset. Decipi possunt mortales astutia & fraudibus, numquam autem Deus immortalis, qui hominum sutelas & crepundia opportunè nouit demoliri. Inter tot gratularium turmas præcipuè etiam gaudebat, & in sinum suum ridebat scenica puerpera, etiam hoc sibi titulo plaudens, quòd filium sine dolore partus acquisiuisset. Sed non fuit illud gaudium diuturnum. Vagiebat in cunis infans, & sitiebat, ibi putata genitrix, conscia frustra apud se quæri lactis fontes, coacta est fraudem, fraudi annectere. Finxit igitur, nolle se eam molestiam sustinere, ut ipsa toties fletatem lactaret. Itur ergo, & vbique inquiritur in nutricem, neque in tota ciuitate inuenitur, quæ vellet, aut posset eam operam locare. Casu itaque, immò necessitate, immò Deo ita statuente, ad illum ipsum pagum venit, in quo vera pueri mater, filio ablato, in lacte sistendo laborabat, totius fabulæ de simulato partu ignara. Constituitur non inuita. Sed quàm primum venit in conspectum infantis, eum agnouit, sanguine quoque ipso naturam prodente. Quin & ipse quoq; infans, veræ matris videbatur adlubescere. Erumpit illico affectus maternus, &

tota

tota familia audiente, exclamat: *Hic meus est filius; Quis te, mi Ioannine huc casus hunc Deum apportavit?* Ad quam vocem omnes eohorrerunt. Sed imprimis, quæ matrem mentita est; quæ vult dolum mendacijs teget, nutricem mendacij arguit. Ibi ergolis, ibi rixa, ibi alterna mulierum conuitia; donec aduocato colono meretrix ostendit, se matrem esse, quam ille nesciebat in urbem, ad id negotij fuisse inuitatam. Neque patuit tantum, suppositum fuisse partum, rustico veritatem fatente: sed etiam intellectum est, puerum bis fuisse baptizatum, & in primo lauacro Ioanninum nominatum. Sic detecta fraude atque scelere mulieris, infans veræ matri restitutus, & hæreditas vero reddita est hæredi. Nullum in hoc casu fuit miraculum, cæcus tamen est, qui nullam hinc videt esse prouidentiam diuinam, quæ voluit, vno facto, iniuriam & facientis, & patientis manifestare.

CAPVT XXXVII.

Mirum Dei iudicium in agricola Voburgensi, alijsq; duobus per mortem & summam infamiam, ad summam gloriam perductis.

I.

Ante Suecici belli tempora, Biburgi, in Bavaria liber peruetustus manu scriptus, asseruatus fuit, in quo monachus Mynsteriensis, sui temporis, & earum potissimum rerum, quæ circa ea loca contigerunt, annales exarauit. In ijs monumentis legebatur historia, quam recensebo, inseramq; hic tanto libentiùs, quia sæculi nostri infelicitate, vt multa alia, ita etiam Annales illi perierunt. Habeo tamen eiusdem historiarum, præter propriam memoriam, testes complures, è quib. duos sufficit nominasse. Primus est doctissimi nominis & diligentissimæ eruditionis, optimeq; de Bavaria meritis vir Christophorus Geboldus, qui cum historiam illam haberet notissimam, voluit eam typis mandare, atque in lucem emittere, si prouixisset. Fecit tamen id Matthæus Raderus noster, prout eam à viris fide dignis accepit, qui rectè ad calcem historiarum adijcit: *Ego neque nomen, neque Calendas, aut Consules ullos, quib. hoc euenit, potui cognoscere. Nempe etas illa simplex rem tantum signauit, tempora neglexit. Ego verò, nec tempora quidem à scriptore neglecta arbitror, sed à lectoribus*

Matth. Rad.
in Bau. pia,
edita Anno
1628. pag. 110.